

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONES
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIO ADELANTADA

Ciutat	ps. 0.50
Campanya	“ 0.60
Exterior	“ 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, JUNY 19 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retard ó falta en l' envió del periódich, ho posin en coneixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

A PROPOSIT D' UNA FESTA

Nostre estimat amich y mestre en Gay-Saber En Frederich Soler, (Pitarra) verdader fundador del Teatre catalá contemporani, ha merescut de la Patria catalana, lo premi á sos afanys, en la festa qu' á son honor se celebrá en la vila de Hostalrich, en los darrers dias del passat Maig.

En Hostalrich, fou ahont escrigué son celebrat drama “Las joyas de la Roser”, y eixa fou la obra el-legida pera representar lo dia de la festa commemorativa de la fundació del Teatre catalá, en la citada vila ahont, estem segurs hi acudi lo mes granat del renaixement polítich y literari de Catalu-

nya. Hostalrich per sa part lo nomená fill adoptiu, ben merescut per cert, com mereix, ab sobrats títols lo de gran catalá y benemérit patrici.

Pochs catalans, per llunyans qu' estigan de sa terra y per temps que fassi que faltan d' ella, deixan de sapiguer ó coneixer lo nom de Serafi Pitarra.

Es tanta sa popularitat, que pera molts, no hi ha ningú mes qu' haje escrit obras dramáticas en catalá.

La veritat sia dita, lo “jove rellotjer” comensá “per ferse un públich” fentlo riurer, y tan bé sabé domenyarlo, que, quant vá convení al poeta lo vá fer plorá sense que la munió se dongués compte de la transició brusca á que assistía.

Lo card nascut “dintre lo jardí de la poesia catalana, com algú li digué, ha sapigut escampar y conservar millors perfums que no las flors olorosas de naixensa. Ha llensat, los perfums de la terra catalana, y ha agradat mes sa flayre que no los olors de perfumería vinguts de fora, ó conreuats en invernáculos. “Clavé” y “Pitarra”, son dos noms que lo renaixement catalá deu estampá ab lletres de gratitut en lo simbólich monument ab que deu ensenyar á la posteritat lo revifament d' un poble esclau. Clavé, comensá cantant pels cafés, ab

sa guitarra y logrant formar "coros" traurer molts homes de la taberna pera ferlos ciutadans, y en Serafí Pitarra, comensant ab sas gatadas, representadas primer en un teatre casulá per uns quants joves de bon humor, y després posant algunas de las mateixas en teatre públich, ab sas primeras obras sérias lográ ficsar, enfortir y deixar acabats los fonaments del teatre catalá, sobre 'ls que tants aplausos ha conquerit ja, la dramática catalana y particularment sa pedra mes forta, lo jove rellotjer qu' ahir s' amagava darrera lo nom de "Serafí Pitarra;" avuy es lo lloretjat mestre en Gay Saber, Frederich Soler y Hubert.

J. BAITX Y BALIL.

CÀSAT

Contesta del vindo al soltí (1)

Ja que Marian me demanas
que 't diga quina es la dona
que pot ser per tu mes bona
puix que de casar 't tens ganas;
si bé molt á pesar meu
t' ho diré perque éts amich,
encara que segú estich
que després no 't sabrá greu.
—«He llegit jo en cert autor (2)
de clar y elevat concepte,
que li diu *hermós defecte*
del mon, ó *felís error*
repassantne un altre, he vist (3)
que li diu *bestia indomable*,
nom per cert poch agradable,
que proba un concepte trist.
No defensaré al primer
per fer guerra á n' el segon,
totas las cosas del mon

(2) *J. Milton*

(3) *Tito Livio.*

(1) *Vegis lo n.º 98.*

tenen sa rahó de ser;
deixaré apart la malicia
ab que podria parlar,
que no me es dat eclipsar
las raigs purs de la justicia;
massa 'l mon fa la pintura
exajerant son judici,
encare que molts per vici
abominan tal criatura.
—La dona es obra de Deu
estudiantla en sa infantesa;
estudiantla en la vellesa
tot lo que hi veus, es fet teu;
lo prólech per Ell escrit
es diví, sempre admirable,
lo final es detestable,
perque es fet teu com ja he dit;
en ella tot es amor,
en ella tot es dolura,
si tú passas amargura
per ella será 'l dolor;
't farà somniá ab la ditxa
quan fosca ella la veurá,
darrera teu, plorará
la malhaurada desdítxa
Ella 't farà veure 'l cel
cubert de felicitat,
mentres ¡pobre! destrossat
tindrà 'l cor hi plé de fel;
quan dins del teu pit bonansa
no hi haurá, ella encisera
te dirá que falaguera
te rodeija la esperansa;
los seus negres pensaments
disfressará ab vius colors,
per ella tots los temors,
per tú, sols voldrá contents;
ella ho poetisa tot,
ella t' alenta y consola
mentres sa pensa rodola
del món en desert ermot;
¿cor que no 's cansa d' aymar,
que no 's cansa de sulrir,
es possible difinir,
es possible analizar?
M' objectarás tal vegada
dihentme qu' ella fingeix;
jo coneixo lo mateix:
fingeix, perque está obligada
á fingir. Si tu en ton cor

sents de amor la dolsa flama,
 si una altra, digas, reclama
 del teu cor aquest amor,
 per no ferli 'l seu engrunas
 dantli pobra un desengany,
 porque tot lo teu afany
 no ha nascut per ella, algunas
 paraulas no li dirás
 que la tindrán enganyada,
 contesta; aquesta vegada
 ¿no es cert que tú fingirás?
 donchs la dona (y no per mal)
 apassionada, fingeix;
 si fingeix fa lo mateix
 que tú has fet en cas igual.

Segueix, donchs, lo consell meu
 que te 'l dono com amich,
 segueixlo que segú estich
 que jamay 't sabrá greu.

Si ta intenció es pura y noble
 uneixte ab lo llas sagrat,
 y procura que casat
 no sigas lo blanch del poble;
 mes si vols que 'l matrimoni
 certas llicencias 't donga,
 primer que Deu me confonga
 no esperis que jo 't aboni.
 Si 't casas, busca virtut,
 si 't casas, busca bondat,
 que una vegada casat
 viurás ab calma y quietut;
 deixa estar que siga pobra
 guapa, llejta ó de dimer,
 tals cosas res solen ser
 si la bondat no li sobra.

Si es pobre y está dotada
 de una ánima bondadosa,
 tindras, amich, una esposa
 per mes de quatre envejada;
 si es rica y bondat no té,
 jo casat ser no voldria,
 primer m' aconsolaria
 passar la vida solté;
 si es guapa y no té bondat
 pert tota sa boniquesa,
 la verdadera guapesa
 es tení 'l cor' adornat;
 y si es llejta clar s' atrapa
 que si la bondat li sobra,
 es tan bona com la pobre,

com la rica y com la guapa.

.
 Cásat, donchs, per ser complet,
 ja que casarnos es moda,
 y avisa 'l dia de boda,
 al amich

Pere Gilet.

Per la copia

H. FLACH

Jochs Florals de 1887

Brillantment engarlandada com de costum l' espayosa Sala de Llotja presentava un magnífich cop de vista, seduhint sobre tot l' imponent aspecte del rich setyal que estava destinat dalt de l' estrado pera la Reyna de la Festa. La concurrencia omplia 'l local per complert y en lo pati central una gran gentada escoltava ab afició las pessas y cansons catalanas que entonava ab molt afinament la celebrada Banda Municipal cedida per l' Ajuntament de la ciutat.

A un quart de dos obrí la sessió l' Excm. Alcalde Contitucional D. Francisco de P. Rius y Tauler y l' ilustre canonge de Vich, mossen Jaumen Collell President del Consistori, passá á llegir son discurs reglamentari. Acabat aquest lo distingit enginyer industrial don Pau Sans y Guitart, doná lectura del veredict de Jurat sobre las composicions presentadas á la llyta y dedicá un afectuós recort á la memoria de las ex-Reynas de la Festa y dels escriptors catalans morts durant l' última anyada, entre 'ls que meresqué especial menció lo malhaurat mestre en Gay Saber don Adolf Blanch. Com merescuda consideració á aquest se llegí després sa preciosa poesia *La Veü de las Ruinas* y tot seguit se passaren á obrir los plechs dels autors premiats en lo concurs.

Resultá guanyador de la *Flor Natural* lo jove é inspirat poeta don Ferrant Agulló ab una preciosa poesia que 's nomena *Lo Cant del Pi*. Lo senyor Agulló oferí la *Flor* á la bella senyoreta María Carles de Robert, que fou proclamada Reyna de la Festa y passá á

ocupar son lloch de distinció dalt de l' Estrado.

Obtingueren los accésits á la *Flor Natural* don Francisco Casas y Amigó que no 's presentá ab general disgust, y un senyor sense nom que deu estar molt poch convenut de la serietat de l' Institució quan ab ella juga envianthi á la Festa poesias no acompanyadas ab la firma de son autor, que es com si diguessim, fillas bordas no regonegudas per son pare.

Lo premi de l' *englantina* lo guanyá 'l conegut escriptor don Joaquim Riera y Bertrán, ab una composició que 's nomena *La Page-sia*. Correspongueren los accésits á don Francisco Casas y Amigó, que en vá fou novament cridat pel senyor Secretari y á don Antoni Bori y Fontestá que fou l' únich autor d' accésit que 's presentá á rebrel de mans de la Reyna, essent acullit per los concurrents ab grans aplausos.

Correspongué la *viola* á don Therenci Thos y Codina per sa poesia *Mes enllá* y 'ls accésits de la mateixa se concediren á don Francisco Casas y Amigó y á don Juan Giráu, als quals la concurrència ab certa fredor demostra quan sentía sa ausencia d' aquell lloch d' honor.

Lo senyor Thos fou nombrat «Mestre en Gay saber» per haver abtingut los tres premis ordinaris que s' exigeixen pera 'l cas.

Los premis extraordinaris otorgats foren lo del Excm. é Ilm. senyor Bisbe d' aquesta diócesis, lo del Ajuntament de Vilanova y Geltrú y 'l concedit per varis catalanistas. Lo primer á la poesia *La Catedral gòtica*, de don Joan Girau, 'l segon á la novela *Passatemp*, de don Martí Genís y 'l tercer á la poesia humorística *Coplas de solter*, de don Joan Pons y Massaveu. Los demés premis extraordinaris detallats en lo cartell no s' otorgaren.

Finalment se llegí 'l discurs de Gracias de don Ramon Arabia y Solanas (que estava absent) per son company del Jurat don César A. Torres. Se tancá la sessió á dos quarts de quatre.

En resúmen, la festa fou com sempre agradable. Tots los treballs premiats foren acullits ab insistents mostrars d' aprobació. Lo discurs de mossen Jaume Collell arrancá frenétichs y

continuats aplausos: y las composicions que mes cridaren l' atenció foren *Lo Cant del Pi*, magistralment llegida per don Carles Pirozini y Martí. Aixís mateix llegí *La Catedral Gòtica*, lo jove escriptor don N. Verdaguer y Callís.

Respecte á la Memoria del Secretari, per cert molt escullida, se 'ns han ocorregut algunas observacions que no manifestarém avuy per creureho inoportú pero que guardarém pera mes endevant quan lo volúm de la Festa imprés, estiga en nostras mans y poguém cerciorarnos millor de lo que 'ns cridá l' atenció 'l darrer diumenge.

(De L' Arch de Sant Martí)

Als fills de Catalunya, Valencia é Illas Balears, de Montevideo

Paysans:

De llarch temps vé madurantse l' ideya de fundar en aquesta ciutat, una **Germandat**, entre los fills de Catalunya, Valencia é Illas Balears, baix la base de lo *socorro mútuo*.

Com es ja públich, s' han donat los primers passos pera que l' ideya prengui cos, y sense grans esforços s' han recullit mes d' un centenar d' adhesions.

En virtut, donchs, de la bona acullida qu' han merescut los primers treballs pera portar á la realitat tan benéfich pensament, autorisats los abaix firmats, per designació que de nostras personas feu la reunió preparatoria tinguda lo diumenge 29 del passat Maig (de la que s' aixecá acta) tenim l' honor de dirigitos á nostres comprovincians ab l' esperansa que sabrán avalorar los beneficis que pot y deu portar á nostra colonia, la fundació de tan humanitaria colectivitat.

Germans:

En esta terra hospitalaria y afectuosa, llunyans com estém de nostras llars nadiuas sense la calor de la familia, puix molts de nosaltres no hi tenim mes afeccions que las afinitats de paysanatje ó lo companyerisme

del treball, s' imposa, donada nostra manera d' ésser, la necessitat d' una unió fraternal y mútua pera ajudarnos en nostras desgracias, puix tal volta no hi ha cap societat de socorros, de las qu' avuy existeixen en Montevideo, qu' ho fassi ab la forma y manera que nosaltres desitjém ferho.

Trist, molt trist ha d' ésser pera lo trevalla-dor solter que á cópia de suhor y perseverancia ha fet lo seu *reconet* pera establirse pél seu compte, si aixó ambiciona ó pera fundarse una familia, com es lógich; trist ha d' ésser repetim, que una malaltia ó una desgracia accidental, tal vegada conseqüencia de lo mateix treball que li dona (en recompensa de son suhor) los elements pera viurer, lo estén en un llit, ahont poch á poch veu minvar sos escassos *ahorros* y per últim acabat ja lo *reconet* que constituheix tot son capital y sas esperansas mes falagueras, s' ha de veurer separat d' amichs y companys pera anar á sufrir son dolor físich y moral en lo llit d' un Hospital.

No es menos trist y dolorós si es un casat, un pare de familia á qui la desgracia perse-gueix; al contrari, es doble trist y dolorós. Com lo fadri, té lo pare de familia los seus ahorros y viu felís rodeijat de sa muller y fills; mes vé una malaltia, ja sia del pare, ja de la mare, ja d' algun de sos estimats fills, lo diner guardat minva; al fi s' acaba y lo malalt no té los remeys necessaris pera tornarli la salut, puix la Caritat may truca en totas las portas y la familia s' empenya y s' arruina. Si lo malalt es lo cap de casa, com que no hi ha entradas, mes aviat s' acaban los diners arreconats y lo pare sofreix mes de veurer á sa familia en la miseria que no de 'l mal, que 'l té postrat en lo llit.

Per aixó es, que, entre altres propósitos pensém que lo socorro mútuo se fassa extensiu á las familias omplenant d' aquesta manera una necessitat que trovém en nostra colonia.

Penseu en tot aixó, paysans; penseuhi bé y no duptém que acullireu ab calor lo pensament que volém realisar.

¿Quin será de vosaltres que no voldrá ésser ajudat en cas de necessitat? Ningú.

Donchs bé per ajudarnos mutuament y pe-

ra fer mes soportable la desgracia, es que fundem la *Germandat*.

Nostra manera d' ésser, en carácter y en costums es de germanó; las germandats de socors mútuos en nostras terras nadiuas, son nombrosas y casi indispensables. Per qué anque llunyans d' ellas, no podéu fer lo mateix aquí? Bon ecsemples teniu de nostres paysans de Buenos Aires: lo Montepio Montserrat conta avuy ab 293 afiliats y té un capital aprop de 24 mil pessos pera atendre á las necessitats de sos agermanats. ¿No podrém fer altre tant los catalans, balears y valencians residents aquí? nosaltres creyém que si, y perque ho creyém vos invitém á la reunió que deu celebrarse lo diumenje 26 de Juny en lo carrer Rio Negro n.º 116 á la una en punt de la tarde, pera nomenar la Comissió ó Junta que deu fundar definitivament la *Germandat de Socors mútuos*, entre 'ls catalans, balears y valencians de Montevideo.

Germans:

¿Penseu qu' es per lo bé vostre y del próxim!

Es pera una obra de caritat que lo mateix honra á qui la fá que á qui la reb. Avuy pera tú, demá pera mi!

¿Qui deixarà d' inscriurers? Ningú.

En aquesta creencia, esperém que no faltareu á la reunió pera la que vos invitém, puix coneixém vostres humanitaris y patriótics sentiments.

Montevideo, Juny 5 de 1887.

TOMÁS CLARAMUNT — PAU SANTÍAS — ANTON BUIXÓ — JOSEPH PALAU — RAMON UBACH — JAUME SOLÉ SALVADOR RAMON — JOSEPH BAITX Y BALIL — ALEXANDRE CARRERAS DORIA — JAUME BOTET — MARTÍ ANDREU.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

*** O O O O O ***

Montevideo—Febrer del any de vintiset la Restauració
dels Jochs Florals

CAPÍTOL VII

Complicacions

Tan l' Agusti com l' Anjeleta, havent augmentat l' intenció de lo que 'ls havian dit donàren lloch á la segona disputa, que per la mateixa cosa 's produhia á casa 'l batlle.

Si; perque la Rosa, encara cridava dihent:— ¡ Vosaltres, si, que beheu á galet ab lo que sabeu!...

— ¡ Ara ho veurás—li digué 'n Malla—si en aquesta vila ha de manar lo batlle ó 'l rectó!... ¡ Já li donaré jó á 'n ell lo ficarse allá ahont no deu!

— ¡ Lo senyor rector no s' ha ficat en res!—deya la Rosa — ¡ Sempre estas sobre aquest sant home!

— ¡ Bé, bé, ja t' he dit cent vegadas que callessis, y tú sempre tornas tretze son tretze!

— ¡ Es que no m' agrada que fassis papers redícols ! ¡ Pera aixó soch ta muller, pera advertirte!..

— ¡ Esta bé, já ni ha prou, nó 't vull sentir mes!..—Cridá 'l batlle.

— Oh!.. ¡ esta clar en dihent las veritats se perden las amistats!..

— ¡ Calla!.., ¡ calla!..—anava dihent en Malla fujint escalas avall.

Acabada la disputa ab la Rosa, en Pau va dir á l' Agusti:— ¡ Vesten tot seguit á veure si trovas al Miquelet y dígalí que 'm vinga á veure que tinch de dirli una cosa!

Un cop va ésser baix á la ferreria y veyent lo batlle á l' agutzil, va cridá:— ¡ Esquirol!

— ¡ Firmes!..—va contestar en Felip, com mogut per un ressort.

— ¡ Vina y escolta!—Va dir en Pau.

— ¡ Já podeu parlar quan volgueu: l' Agutzil espera las vostres órdres.

— ¡ Mira, tens de desempenyar un encarrech molt delicat, y confio en tú!

— ¡ Já sabeu, Pau, que soch un servidor vostre y al mateix temps vull dirhos que hos estimo bastant pera ferhos qualsevol favor Ab aixó, podeu manar ab confiansa.

— ¡ Está mol be! ¡ Deu t' ho pach! Pero no es favor á mi, si no serveis al ajuntament lo qu' ara anirás á fer.

Anem al grá. Vesten tot seguit al coleji de las Germanas, y li dirás á la que fá de superiora que jó t'hi enviat perquè t' entregui la carta qu' ha rebut del rectó' de mans de la Paula, y me la portarás á la masia del senyor Badell ahont t' esperaré. Aixó, dit y fet lo mes prompte possible!

— ¡ Esta molt be!—va dir l' Agutzil: y arreglantse la cama de fusta y agafant lo bastó y prenent lo brillo d' un militar en la posada se 'n aná á cumplir son comés.

En Malla, despues de donar una forta llambregada dins lo fons de sa casa com si volgués recordar alguna cosa que li hages fujit de la memoria se posá la barretina y agafant la mangala va sortir en direccio á la casa den Badell.

(Continuará)

NOVAS

Una de las cosas que ab mes justicia despertará l' interés dels industrials en l' Exposició Universal de Barcelona es un aparato motor inventat per un inginyer catalá; dit motor reuneix á la sencillesa, la inapreciable condició de simplificar extraordinariament tant los gustos d' instalació com de funcionament. L' inventor ha obtingut ja patent de privilegi; pero no vol donar á coneixer son aparato fins lo moment en que s' inauguri dit certámen.

†

En Barcelona s' ha posat á la venta la sarsuela de D. Conrat Roure, titulada *La Marmota*. Lo ser ja tercer edició la que s' está venent, prova 'l mérit del Senyora Roure com autor dramátich.

o o o

La Junta provincial de Instrucció pública acordá en la

sessió de 25 d' Abril pròxim passat informar favorablement l' aprovació del Reglament de la societat titulada «Patronat de l' ensenyansa catalana.»



Fa alguns dias se obrí al publich la línia del Tramvía de Flassá á Palamos, fentse las sortidas y arribadas de trens en combinació ab los de la línia de Fransa.



Altre cosa seria la administració municipal de Catalunya si se imitava á la població de Reus; las eleccions celebradas allí han donat un resultat que de segur será aplaudit per tothom: tres conservadors, tres regionalistas, tres republicans á satisfacció del administrats y de las necessitats del poble.

Molt bé pera la ciutat de Reus, molt bé pel seu Centre Catalanista.

PIFIAS

La casa Cuspinera Teix y C.^a, ha rebut los primers cuaderns de las poesias de N' Angel Guimerà, il·lustradas ab dibuixos dels celebrats artistas catalans J. Ll. Pellicer y A. Fabrés.

Es una obra de mérit que honra á 'ls autors y á la tipografia catalana.

Com quedan pochcs ecsemplars pera col·locar, avisem á nostres llegidors que desitjin sotscriurers' hi que no s' adormin.



Novas rebudas de Catalunya nos diuhen qu' ha mort en Barcelona lo mestre En Nicolau Manent, autor de varias sarsuelas é inspirat compositor.

«La Gralla» al consignar aquesta dolorosa perdua deposa sobre la tomba del mestre la corona del sentiment que deu sols cenyir lo geni en quansevol de sas manifestacions.



Habém assistit á los ensaigs de la «Banda de Bastardía» que avuy puja á la escena de la Catalanista *Rat-Penat*, y debém fer constar, que será una de las que donará dita societat, ab mes propietat y mes riquesa de detalls.

La sala gòtica del castell feudal, obra del intel·ligent soci en Anton Vidal, jove á qui no sols lo fá notable sa curta carrera en aquest difícil art, sinó lo gust que sab imprimir en tot alló qu' ell pinta, es d' un efecte sorprendente.

Augurém desd' are al noy Vidal, un aplauso per lo qu' ha portat á cap en sols dos dias de treball.

Dels aficionats que prenen part en lo des·sempnyo de la obra, no 'n volém dir res fins haberlos pogut jusgar ab mes deteniment lo dia de la funció; pero malgrat tot lo que se 'ns podrá tatxar, hem de fer constar que estan admirables quisquí en son paper.

Avant; catalanistas que al fer esforços pera que siga la «Banda de Bastardía» un diamant pulit, cremeu encens en l' altar de la Patria, que vos mira enterminada per vostre amor de verdaders fills.



A «El Dia» li ha caigut un *reporter* que bé podria figurar en la Exposició de Barcelona d' aquest any.

Dos vegadas ha enterat á la redacció d' aquest diari, que aqui hi han dos societats catalanistas. Com que aixó es de tot punt fals, puix societats Catalanita en Montevideo no n' existeix cap mes, que la instalada en lo carrer Dayman n.º 127 y que 's titula *Rat-Penat*; supliquem pera lo millor acert en la inserció de sueltos, fassa constar «El Dia» lo molt que toca 'l *violon* qui de tan mala manera l' entera.

VUYTS Y NOUS

Un Pagés de las Guillerias que volía fer entrar voluntari al seu fill, va presentarse acompanyat de aquest, al *jefe* de la forsa armada de Santa Colonia de Farnés, y al apuntar las filiacions, va preguntarli:

—Com vos diheu?

—No sé: á mí 'm diuhen Quico.

—Y la vostra dona?

Aquí girantse envers al seu fill li digué.

—Tú noy ¿com se diu la téva mare?

En un poble del Vallés, un devot calvo, al entrar á la iglesia 'ls dias de fret, se posava una barretineta d' estam.

Cremat un dia 'l rector, se cala 'l boneto y encarantse ab ell, s' entaula 'l següent diálech:

—Perque no 's treu la barretina?

—Y vosté perquè no 's treu 'l boneto?

—A mí m' ho perment lo concili de Trento.

—De *Trenta*? Donchs á mí 'l de *Quaranta*.



Entussiasmat un predicador, va allargarse tant, que anava desfilant tota la gent, fins al punt que ja no quedava mes que 'l sagristá assentat al banch del presbiteri.

Al últim també aquest va perdre la paciència, y pujant á la trona y tocant per l' espatlla al sermoneaire, li digué:

—Miri, abaix ja no hi ha un' ánima; ab aixó jo també me 'n vaig: aquí té las claus: quan haja acabat, tanqui l' iglesia:



Un célebre rector de un recó de mon, tan pobre que ni *pronóstich* tenia, trobantse á la quaresma, va perdre 'l compte dels dias del mes va enviar á lo escolá á una vila vehina á preguntar quin dia havia de ferse cendra, y al regresar va dirli:

—Ja 'ls hi trobat que picavan los asos.

—Ah sí? Va fé 'l rector: donchs no vull que 'ns passin al davant. Vés al campaná y toca *aleluya!*



Anava á fira un reverent, portant la majordona á la gropa de la mula, y topantse ab un tranquil, aquest va dirli:

—Alsa amigo ¡quina maleta tregina mossen Llop!...

Y ell mirantla de gayrell, respongué:

—No es *maleta!*... No es *maleta!*...

SOLICITADA

Societat Catalanista Rat-Penat

SECRETARÍA.

Senyor Director de LA GRALLA.

Donga cabuda en las planas de son senmanari á la següent, per qual motiu li anticipo las gracias.

Lo Secretari

DIPUTACIÓ PROVINCIAL

DE LLEYDA

N. 120

Sr. President de la S. C. «Rat- Penat».

En contestació al escrit vostre de setxa 29 de Mars últim, dech manifestarvos que aquesta Diputació admet ab molt gust lo titol de *soci honorari* d' aqueixa societat Catalanista sola y única en pays americá donant las mes expressivas gracias á la mateixa per sa atenció.

Deu vos guard molts anys.

Lleyda 5 de Maig de 1887.

Lo President accid.

FRANCISCO SAGAÑOLA

Sr. President de la Societat Catalanista «Rat-Penat» de Montevideo.

ANUNCIOS

PAU SANTIÀS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topogràfic

—

Projectes d' edificis públics y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritajes y tassacions.

Carrer Yagaron 302

Peluqueria del Siglo

DE

PAU SALA Y GERMÀ

Acaba d' obrirse - Carrer 25 de Mayo 193

MONTEVIDEO

Dipòsit de paper pintat

25 de Maig, cantonada Cámaras